

El teatre vell

Un relat de: [annabella.pampallugues](#)

S'eleva el teló
el teló dels anys
el teló de les misèries.
I veus l'entaulat
sol, polsós, desgastat.
L'hivern n'ha abastat
també la fusta.
Les butaques buides
de fantàsmes antics,
aquells que ençà
s'estimaren el teatre.
El teatre o la vida
tant ens fa.
La llum vermella no escalfa
no et fa creure que en anys
l'art tingué erms els pilars del teatre.
Queda una cadira, a l'entaulat
sola, polsosa i pensativa
condemnadada a ser per sempre
una cadira sola a l'entaulat.
Qui digué que les paraules
eren nòmades però tornarien
un cop passat l'hivern...
Ni la primavera més florida
les va poder tornar.